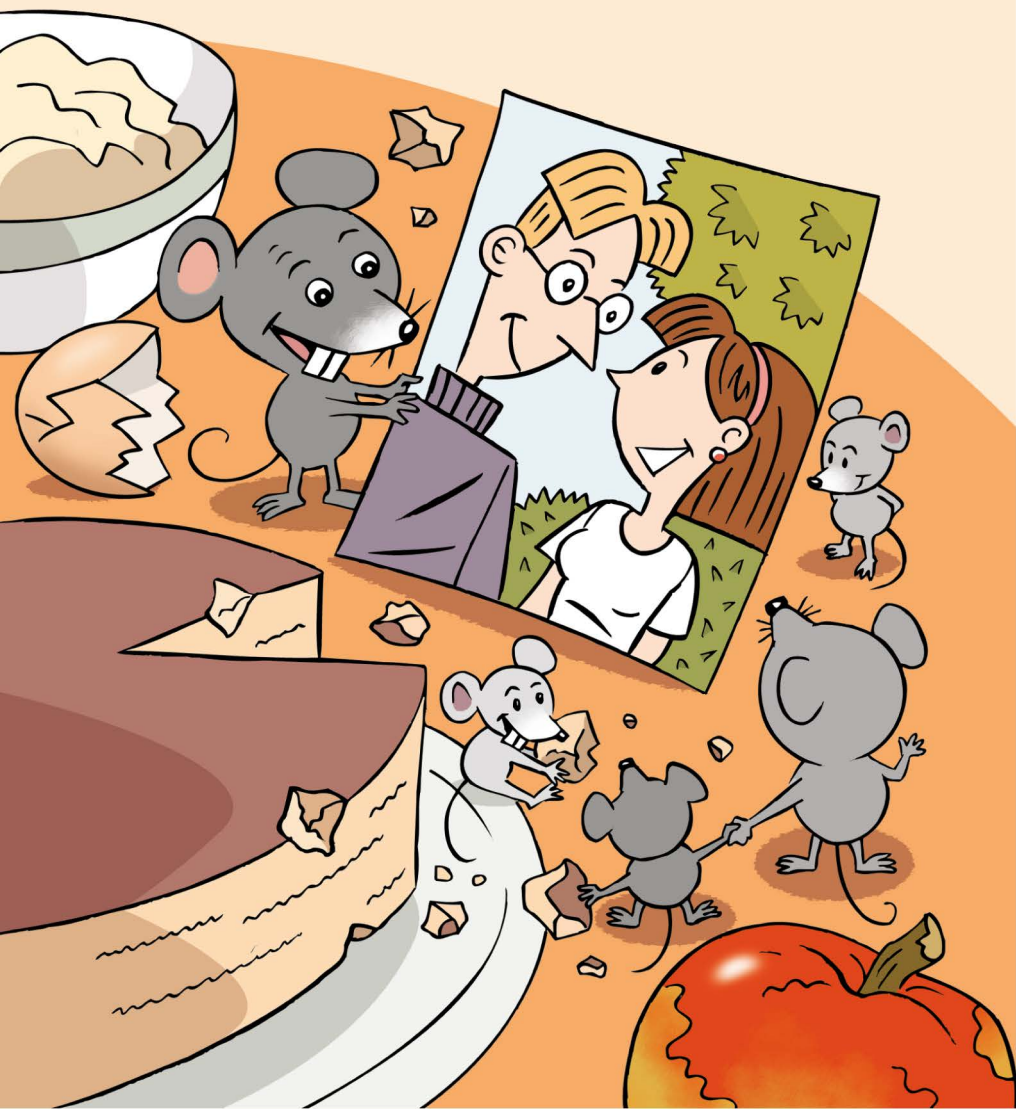

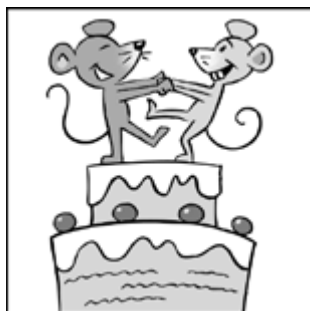
EL MICALET GALÀCTIC

Julieta, Romeo i els ratolins

Mariasun Landa

Dibuixos de Marie Nigot

*1. Què és el paradís per a un ratolí?
Menjar pastissos i ballar el rock*

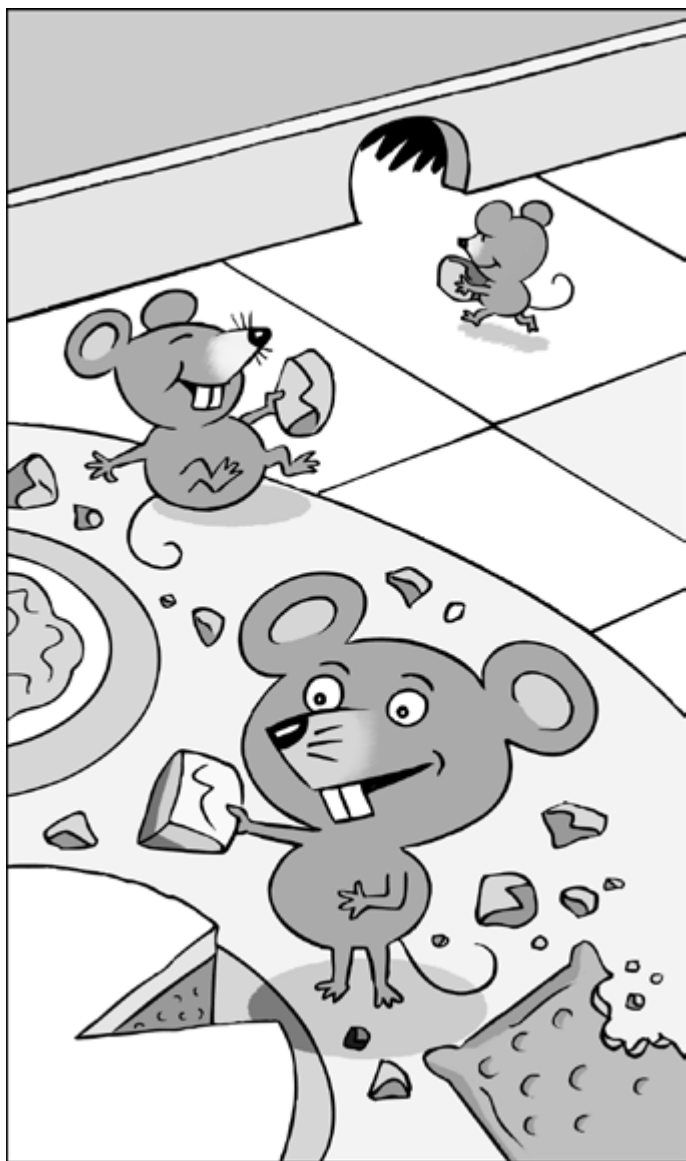
Els primers ratolins que anaren a la casa de Julieta hi van arribar atrets per l'aroma dolça i tèbia de pastissos que eixia d'aquella mansió vella però senyorial. Aquella casa era l'únic bé que deixaren a Julieta els seus pares en morir.

Aquells ratolins pioners tenien molta fam i havien passat moltes calamitats en el transcurs de la seua curta vida. De manera que l'oloreta

dels pastissos, les restes de formatge i les molles de pa blanet els van semblar unes menges exquisides. Plens d'esperança, es van instal·lar en un forat de la gran cuina de Julieta.

De seguida s'adonaren que la seua decisió havia estat molt encertada. Julieta sabia viure molt rebé, es preparava els menjars amb molta cura i, a més de ser una sibarita, era molt bona menjadora. Pastes, galetes i bes-cuits cada dia. Pastís, dos dies cada setmana: dimarts, pastís de xocolata i, dijous, de crema. El pastís de formatge el reservava per als dies especials.

Els ratolins estaven encantadíssims amb aquella dieta i de seguida es van fer tan grossos que es pensaven que vivien al paradís. A més, com que Julieta era dependent a un supermercat, tampoc no els faltaven molts altres aliments, deliciosos i variats. Aprofí-

taven el temps que ella passava fora de casa, treballant a la botiga, per a explorar la mansió de dalt a baix, sense presses i amb tota la llibertat del món.

La felicitat fa que tot el món es torne bondadós, inclosos els ratolins. De manera que, com que vivien tan bé i se sentien tan bons i tan generosos, van decidir cridar tots els seus parents i amics.

–Veniu a casa de Julieta! No podeu imaginar com és açò! Deixeu les vostres clavegueres brutes, les cuines modernes, tan fredes, els miserables abocadors... Veniu de pressa, que ací vivim millor que volem!

Aquella crida es va escampar de seguida pel subsòl del poble i un grup molt nombrós de ratolins es van trobar en la casa d'aquella xica que tenia un gust culinari tan refinat, és a dir, en la casa de Julieta.

Cada nit, després d'haver sopat opíparament, Julieta solia passar una estona a la sala. Allà posava música i ballava amb la seua vella granera: valsos, tangos, pasdobles i, de vegades, fins i tot el rock-and-roll.

La granera, cansada, opinava que Julieta ballava amb massa entusiasme:

—Ai, ai, ai! Quantes voltes i revoltes! Aquesta xica em matarà! —es queixava la pobra granera quan Julieta acabava els seus balls.

Però als ratolins no els importava gens que la vella granera es cansara. Mentre durava la sessió de ball, ells s'escampaven per la cuina i netejaven, en un tres i no res, totes les saboroses restes que deixava Julieta.

Quan els ratolins tenien la panxa plena, també es posaven a ballar el rock. Estaven convençuts que la música els feia més saludable i agradable la digestió.

Se sentien els ratolins més feliços del món.
Els més malcriats. Uns privilegiats. Però...

Julieta no tenia ningú que la malcriara.

Julieta s'estimava més ballar amb un xic atractiu que no amb una granera, però... Trobar un xic que ballara amb ella era molt més difícil que fer un pastís!

Segons que la seua cintura anava fent-se més ampla, li feia més vergonya anar a les discoteques. Li semblava que cap xic no miraria una xica com ella. I, bé fóra per tristor, bé perquè l'únic plaer li'l donava la gastronomia, el cas és que es tancava dins de casa i es dedicava a preparar plats deliciosos.

En resum, Julieta se sentia sola molt sovint.

Rara, grossa i desgraciada.

Però els ratolins de la casa no en sabien res, de tot això.

I no ens hauria d'estranyar aquesta actitud perquè ja se sap que els ratolins no comprenen els cors solitaris.